

Ochranné známky a práva k nim jsou právním institutem sui generis, který je výsledkem dlouhodobé historické geneze. I přesto, že se jedná o poměrně specifický institut právního řádu, nelze jej pojímat izolovaně od ostatních právních předpisů, ale naopak je potřeba jej nahlížet v širších souvislostech.

Za respektování této zásady zařazujeme práva k ochranné známce do širšího celku práv zvaných práva na označení, k nimž se vedle těchto práv řadí též označení původu výrobků a práva k obchodní firmě. Společně s patentovým právem, právem k průmyslovému¹ a užitému² vzoru tvoří širší skupinu práv, která jsou předmětem průmyslového vlastnictví. Imanentní vlastností tohoto okruhu práv je jejich průmyslová (tzn. hospodářsky opakovatelná) využitelnost. Ani toto zevšeobecňování však není pro účely náhledu a výkladu práv k ochranné známce konečné. Přejdeme-li při zevšeobecňování ještě o úroveň výše, dostáváme se do oblasti práv duševního vlastnictví, jehož druhým základním pilířem (právě vedle práv průmyslových) jsou práva autorská a práva s nimi související³, která představují práva vztahující se k výsledkům duševní tvůrčí činnosti autorů z hlediska individuální formy ztvárnění myšlenky. Do této skupiny práv patří autorská díla včetně počítačových programů či výkony umělců, kteří provádějí autorská díla (např. herců). Specifickou skupinu pak tvoří práva vázící se k topografii polovodičových výrobků⁴ – čipů, která jsou dle názoru Úřadu průmyslového vlastnictví součástí průmyslových práv, dle teorie se však řadí spíše do druhého pilíře duševního vlastnictví, tvořeného převážně autorským právem.⁵